

Ohře 3. - 7. července 2016

Účast: Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Zbyněk a Barča, Alena M. a Melíšek, Míla a Ema, Pavel a Helča s Kájou a Pájou, Tomáš a Bára, Prcek, Honza a Jarča, Gába, Lída, Markéta, Maré a Marta, Petr a Mia, Pína a Tereza, Martin a Katka, Martin Tr., Patrik, Jirka, Karel, Alena

Sobota 3. července 2016 (příjezd do Karlových Varů / Doubí): Již někdy v zimě jsme se domluvili, že letos v červenci se dějištěm 27. ročníku Velké vody opět po pěti letech stane Ohře. A jak jsme si to naplánovali, tak jsme i učinili. Jen jsme oproti předchozímu splouvání této západočeské řeky tentokrát upravili itinerář tak, abychom se dostali i na dolní tok se zakončením v Perštejnu. Při našem odpočinkovém tempu bychom totiž za pět dní nestihli splout celý vodáky obvykle zdolávaný úsek řeky z Tršnice do Klášterce. Za start jsme proto zvolili Loket nad Ohří. Dopředu jsme se snažili zamluvit si místo v místním kempu, ale nabídli nám jen plácek na stany bez parkovacích míst, a to rozhodlo o tom, že se naši základnou na celé tři dny stalo Doubí na předměstí Karlových Varů, konkrétně tábořiště u fotbalového hřiště SK Liapor, kam jsme během sobotního odpoledne a večera postupně najížděli.

Během cesty trochu přšelo, což pro zasvěcené bylo potvrzením skutečnosti, že s námi skutečně opět jede Alena. Tak to bude velký souboj s Šůvinkou o to, jestli bude hezky nebo ne, pomysleli jsme si.

Základ našeho tábořiště založili v zadní části hřiště za brankou Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, a Zbyněk a Barča, kteří sem dorazili jako první. Záhy je následovali Alena M. a Melíšek, Míla a Ema, Pavel a Helča s Kájou a Pájou, Tomáš a Bára, Prcek, Honza a Jarča, Gába, Lída, Markéta, Maré a Marta, Petr a Mia. Velkou vychytávkou byl nový komfortní altán pro naše večerní posezení, který jsme si na ty tři večery postavili, a udělali tím moc dobře. Přeci jen jsme ještě měli v mysli vzpomínku na to, jak před pěti lety ve stoje spící Pína při přívalovém dešti držel plachtu prověšenou mezi fotbalovou brankou a pádlem, kolem nějž byl omotán jako go-go tanečnice. A když už jsme měli postavený vigvam, rozložili jsme si v něm stolky a židličky. Bylo nás sice tolik, že jsme se dovnitř skoro nevešli, ale oproti mejdanu ve stylu jamajského čtyřbobu na Otavě ve Velkých Hydčicích před čtyřmi roky jsme měli vyloženě nadměrné metry.

Pochopitelně nemohlo chybět několik kol panáček se „zapitkou“ i pívko Mušketýr, jež jsme si nosili z klubové restaurace na druhé straně hřiště. Pozorovali jsme přitom červený západ slunce, jenž vypadal, jako kdyby centrum města zachvátil jeden obrovský požár.

Lída s Markétou se ptaly, jestli „náhodou někdo nemá spacák navíc,“ z čehož jsme usoudili, že při balení nastala nějaká chybka. Prcek jim tedy jen tak mimoděk a zcela nezištně nabízel nocleh ve svém karavanu, že prý tam má teplo, ale nakonec to holky vyřešili nákupem ve sportu ve varském Globu.

Řešili jsme, jak to zítra uděláme s přejezdem do Lokte, přičemž Zbyňka navrhl: „Melíšek bude převážet auta,“ což Vilda okomentoval: „To bych s ním raději jel v kánoi.“ Ani k jednomu se Melíšek naštěstí nechystal, což potěšilo asi nejvíce Alenu.

To již ale začal hrát Š.M.A.K., zpívalo se, povídalo a vůbec bylo dobře...

Neděle 4. července 2016 (Loket - Karlovy Vary / Doubí; 8,9 km): Ráno nás sice vyhnalo ze stanů sluníčko, ale během dne bylo spíše proměnlivé počasí, chvíli horko, chvíli tak akorát.

Kolem jedenácté hodiny přijeli Pína a Tereza a pak již jsme společně zamířili auty do Lokte. V kempu jsme bleskově na parkovišti složili našich osm kánoí, bagáž a posádky, načež řidiči vyrazili zpět. Do Lokte je pak zavezli dnešní suchozemci Míla a Věra. Krom nich v Dalovickém tábořišti zůstali ještě Ema a „strážce bufetu“ Melíšek.

Naše lodě ve flotile doplnily další čtyři zapůjčené duhovky z půjčovny Leština, která měla v Lokti výdejní místo. Ještě, než jsme vypluli, občerstvili jsme se v místním bufetu, byť se nedá říci, že by to holkám za okýnkem zrovna odsýpalo.

Tucet našich plavidel konečně s posádkami: Vilda – Štěpán, Natálka – Petr, Zbyněk – Barča, Pavel – Pája, Helča – Alena, Kája – Gába, Tomáš – Bára, Prcek – Mia, Honza – Jarča, Lída – Markéta, Maré – Marta a Tereza – Pína odrazil od břehu a unášen zvolna proudící Ohří zamířil vpřed. Nejprve nám ale Zbyňa s Barčou předvedli ukázkového břehuláka, asi aby to cvaknutí měli rychle za sebou a nemuseli se stresovat dlouhým čekáním, až to přijde.

Vody v řece sice nebylo moc, ale na splutí to jakž takž stačilo, a tak jsme si mohli vychutnávat klid, který v zalesněném údolí, jímž se řeka vinula, panoval. Občas sice shůry spadlo pár dešťových kapek, ale vždy se rychle poté zase sluníčko prodralo z úkrytu za mraky.

Krátkou zastávku jsme udělali v areálu Svatošky dětský ráj, kde se nám to moc líbilo, ale oběd jsme měli naplánován až o kus dále ve Svatošských skalách, tak si zde jen mlad'oshi zaskákali na nafukovacím hrbu a pak jsme pokračovali.

O kus dále, v restauraci Jan Svatoš, jsme pak již zastavili na déle, na oběd. A nutno říci, že pro mnohé to bylo asi to nejlepší jídlo, jímž měli možnost se během celé vody nasytit. Zejména pak šťastlivci, kteří zvolili výpečky s bramborovými knedlíky a zelím, se ještě dlouho poté rozplývali spokojeností nad tou gastronomickou symfonií, jež si doslova pohrála s jejich chuťovými pohárky. „Česky, ale dokonale!“ A když jsme po obědě relaxovali na terase s výhledem na mohutné pilíře a jehlany žulového skalního města a popíjeli dobré pívko a kafičko, bylo nám moc dobře...

Musel si sice dva měsíce počkat, ale Maré se dočkal satisfakce, když v nestřeženém okamžiku cvakl v odplatě za jarní Sázavu Káju. To Prcek s Miou ke koupání přišli tak nějak jako slepý k houslím. Postarala se o to posádka neumětělů v modré sambě...

Dopluli jsme do Doubí a zde zjistili, že kemp se oproti včerejšku docela zaplnil dalšími vodáky, jejichž stany se rozlily jako povodeň kolem fotbalového hřiště. My ale měli pro sebe zabraný rozlehlý plac, a tak jsme byli v pohodě. Horší to bylo se záchody a sprchami, které absolutně nemohly stačit takovému množství lidí. I přes tyto trable jsme ale byli rádi, že jsme se v takovém počtu osob, stanů a aut mohli během festivalu vůbec někde utábořit.

Krom dnešních „neplavičů“ na nás čekaly i posily tvořené Martinem a Katkou, Martinem Trymlem, Patrikem, Jirkou a Karlem.

Poté, co jsme měli to potěšení se i dnešní večer kochat další čarokrásnou impresionistickou červánkovou scénérií, se k večeru mraky začaly honit a několikrát sprchlo. To nás nechalo klidnými, i protože jsme náš altán nastavili plachtou připevněnou k tréninkové brance, abychom se dovnitř vešli všichni. Popíjeli jsme pívko nošené z bufetu a také papali famózní krkovice, burgery a klobásy grilované na grilech Míly a Martina. Chvilku zahrál Š.M.A.K., ale po včerejšku jsme dnes s výjimkou čerstvoušů fungovali v úsporném režimu, takže se spíše jen povídalo u lampiček a u ohně založeného v Martinově grilu ...

Pondělí 5. července 2016 (Karlovy Vary / Doubí - Karlovy Vary / Dalovice; 7,9 km): Od rána svítilo sluníčko, které nás vyhnalo ze stanů. Neměli jsme mu to ale za zlé, protože jsme věděli, že nás čeká odškodnění v podobě krásného dne.

Poté, co jsme již ve vedru posnídali, přivezli nám v půl jedenácté od Leštiny další tři kánoe, čímž naše flotila dosáhla úctyhodného (ale již téměř nekontrolovatelného) stavu 15 kusů. Nic

nebránilo tomu, abychom se vydali na další plavbu. Zejména proto, že jsme i na tuto noc měli naplánován nocleh v Doubí a dnešní trasa byla krátká jen pouhých osm kilometrů, dostávalo se nám hojnosti času, jež jsme hodlali využít k návštěvě centra Karlových Varů žijícího a pulsujícího v rytmu probíhajícího filmového festivalu.

Na břehu dnes zůstali stejně jako včera Míla, Ema a Melíšek, jež tentokrát namísto Věry doplnila Alena.

Ohře v úseku, jímž protíná Karlovy Vary, teče jen zvolna zklidněna dvojicí jezů. Ale my nikam nespěchali, a tak jsme velkou část trasy absolvovali ve srážece, již provázela degustace Hu-Hu, bavoráka či pivka.

První jez Tuhnice jsme sklouzli podél levého břehu šlajsnou, v níž by se mohl cvaknout jen největší neumětel anebo jedinec, který následkem nezřízené konzumace přestal vnímat své okolí. Zástupce ani jedné z těchto dvou skupin se mezi námi naštěstí nevyskytoval, byť několik jedinců usilovně pracovalo na přiblížení se té druhé.

Asi o dva a půl kilometru dále, kousek za místní loděnicí, jsme zastavili na pravém břehu u restaurace Ohře. Hned u vody, vedle budovy s restaurací a půjčovnou lodí, zde byl bufetový stánek. U něj jsme vytvořili frontu hladovců, jejíž čelo se rychle postaralo o zásoby párků a klobás, střed se krátce poté zmocnil z restaurace narychlo doneseného a ohřátého balení dalších párků, a konec ... utřel hubu. Restaurace byla totálně narvaná, všude hladoví vodáci a u vody v celých Karlových Varech nikdo, kdo by je chtěl nasytit a něco na tom trhnout. Ještěže už jsme se hodně přiblížili cíli naší dnešní trasy, kde na nás čekala hospůdka! Takže žádné zdržování a jedeme dál.

Při odjezdu startovaly některé posádky skluzem z šikmého betonového břehu. Na pohled snadná záležitost, ale ve skutečnosti to trochu stability vyžaduje. To záhy měli možnost poznat Jirka s Patrikem, pro něž to znamenalo vyklopení se do řeky. Koupel v tom horku ale znamenala především příjemné osvěžení, tak toho nemuseli až tolik litovat.

Nedaleký druhý varský jez U Solivárny jsme sklouzli po spádové desce. Krom kompletních posádek a samostatných zadáků dokonce propluly i dvě kánoe s porculánem (Lída – Gába – Markéta; Kája – Marta – Maré). Ještě předtím nad jezem proběhla menší vodní válka, při níž se několikrát vycvakalo několik lodí (Kája, Maré, Honza, Martin ...). No ještěže bylo málo vody!

Brzy poté jsme již dopluli do cíle dnešní plavby, na levém břehu situované hospody Pod mostem s malým oploceným tábořištěm. Svě kánoe jsme vyskládali na břehu mezi stromy a zamkli je zde řetězy. Pak již jsme se na zahrádce hospody začali sytit gulášem, řízkou, smažákou či tlačenkou. Jelikož kuchyň připravovala jídla jen po pár porcích, prý s jedním fritákem (no pane jó!), vyhráli ti nejrychlejší. Mezi ně rozhodně nepatřil Maré, který si nejprve trochu schrupnul, takže pak svůj smažák dojídal ještě na zastávce autobusu, aby mu neujel. A to jsme ještě předstihli další vodáckou partu, jejíž jeden rozlícený člen si šel k výčepu, kde se jídla objednávala, stěžovat: „Ta-ta-ta-tak, kdy-kdy-kdy bu-bu-bu-de to-to-to jí-jí-jí-dlo? Za ja-ja-jak-jak dlo-dlo-dlo-uh? My-my-my už-ůž če-če-če-káme ho-ho-ho-ho-hodinu na-na-na sma-sma-sma-sma-žák a-a-a gu-gu-gu-gu-láš!“ Hostinská se ho nepříliš úspěšně snažila uklidnit historkou o jednom fritáku a pak, aby utekla od nepříjemného hovoru, se obrátila na Marého stojícího ve frontě za koktalem, co si přeje, načež ten to zabil slovy: „Já se jen chci slušně zeptat, kdy budu mít ten svůj smažák?“

Po obědě jsme se přesunuli na autobusovou zastávku MHD a odtud přejeli do centra Varů k tržnici. Pěšky jsme se pak vydali na procházku podél Teplé až ke grandhotelu Pup a zpět. Přitom jsme okoukli festivalový ruch, ochutnali stále stejně hnusnou vodu z léčivých pramenů a o poznání chutnější oplatky či jiné pochutiny, viděli Jeana Rena, Hřebejka, Jarchovského i další celebrity. Maré si nechal dát na ruku autogram od Marka Ebena, který to štítivě

okomentoval: „Vždyť je to chlupatý!“ ale zželel se nad ním, asi když ho viděl, jak si uprostřed vši té snobárny nese své věci v igelitce.

Do tábořiště v Doubí jsme se vrátili v několika skupinách, jako poslední partička s festivalovými červenými klobouky (Kája, Natálka, Maré a Gába), jichž se pak dožadovala Katka, již tento „módní“ doplněk zjevně učaroval. To už zde nebyli Petr a Mia, kteří odjeli domů. Naopak přibyla Prckova kamarádka Alena, již předtím vyzvedl na autobusovém nádraží.

Část z nás navštívila hospodu nedaleko tábořiště, později jsme se všichni sešli u stanů, kde jsme jako předchozí dny poseděli, něco vypili a popovídali si. Opět byl v provozu gril, na němž se griloval hermelín a masíčka, a Zbyňa nás napájel slivovicí, co nám trhala trubice. Honza začal dokonce hrát na kytaru, ale byl už na krupici, takže to Maré okomentoval slovy: „Melíšku, běž to zachránit.“ Ten se ale věnoval vyprávění jedné ze svých nových bájí, tentokrát o tom, jak ho Alena dopoledne hodila do řeky. Ukazoval přitom nějaké zabijácké zranění („chcala z něj krev“). Jenže onen masakr při vyplutí viděla i Natálka, a tak nám pohotově vylíčila, že Melíšek měl při tom bezprecedentním a brutálním útoku ponořené ve vodě skoro celé chodidlo!

Třetí večer už se na nás ale nutně projevila únava, takže jsme postupně odpadávali do stanů a spacáků. Vilda přitom projevil starost o Zbyňu, aby trefil do svého plátěného vlgvamu (který stál hned vedle), tak mu raději držel místo i u sebe. Díky tomu se Věra, Štěpán a Natálka museli spokojit s asi tak půl metrem šířky na osobu...

Úterý 6. července 2016 (Karlovy Vary / Dalovice - Radošov /Na Špici/; 14,3 km): Po třech dnech v Doubí nás čekala změna tábořiště. Konečně! Již včera jsme se domluvili, že odjezd auty bude v jedenáct hodin, takže každý vstal tak, aby se stihl v klidu nasnídat a sbalit. Po lehkém zakufrování spojeném s neplánovanou nedobrovolnou prohlídkou komunikace vedoucí ke Kyselce a také výpadovky na Prahu, se nám podařilo dojet k restauraci Pod mostem, kde jsme včera nechali lodě. Řidiči pak pokračovali do Radošova do autokempu Na Špici, kde postavili stany a vrátili se za ostatními.

Ti mezitím čekali pod slunečníky na zahrádce u hospody a sušili hubu. To, protože majitelé zdejší putyky zřejmě usoudili, že otevřít ve svátek až ve dvě odpoledne je dobrý nápad, jak se vyhnout stresu s vařením obědů („Otevřeli si hospodu, ale chodili jim tam lidé!“). Mezitím odjeli domů Alena a Melíšek.

Honza během čekání na řidiče poptával toaleták, tak mu Pavel doporučil, ať použije papírky na cigarety, a Věra mu nabídla jízdenky z karlovarské MHD.

Kája s Natálkou a Pájou odvezli zbylých čtrnáct kánoí na plázičku u vyústění Dalovického potoka, abychom pak mohli rychleji vyplout. Tím však nevědomky vytvořili lákadlo do zavřené restaurace. Když pak jakési partičce Pája s Honzou radili, ať ani nezastavují, že hospoda je zavřená, osočila je nějaká žízňivá ženská, že to si nalhat nenechají, protože jinak by tu neparkovaly ty lodě!

Dnes na suchu zůstali opět Míla a Ema, jež tentokrát doplnila Helča. Bylo horko a jen chvílemi vál lehký větřík. Karlovy Vary jsme překonali včera, takže byla před námi plavba líbivou krajinou Slavkovského lesa.

Konečně jsme vypluli! Charakter řeky se trochu změnil. V řečišti přibýly velké, zdáli viditelné balvany, i menší kameny zrádně ukryté těsně pod hladinou. Ohře začala více proudit, ale vody bylo málo, takže jsme museli často slalomovat, abychom bezpečně propluli, zejména pak posádky laminátek trpěly při každém šťouchu či zaskřípění při najetí na kámen. Nad řekou se tak nesly zoufalé pokyny háčků: „Doprava – doleva – doprava – doleva – ... a do prdele!“

Brzy jsme se přiblížili k cvičné peřejce Hubertus, jejíž tři vlnky mezi slalomovými brankami jsme bezpečně spluli, a pak již zaparkovali na pravém břehu, abychom se konečně naobědvali,

když to v Dalovicích nevyšlo. A je třeba poznamenat, že jsme to nakonec kvitovali s povděkem, protože v penziónu Hubertus, ač zde měli stejný jídelníček jako před pěti lety, nám připravili velmi chutné jídlo, navíc doslova ve smrtícím množství. A my do sebe cpali řízky, plněné knedlíky, blbouny, vepřové se zelím a knedlíkem, guláše, smažáky a polévky. Tomáš s Bárrou měli dokonce takový hlad, že si objednali vepřové a jako moučník borůvkové blbouny, jenže ty dostali dříve než tu vepřovou. Ale poradili si s tím.

Kája s Marém si po obědě spluli Hubertus na vestách, a pak jsme všichni pokračovali dál. Naše flotila se mezitím roztrhala na několik skupin. Vzadu zůstali mj. Patrik s Jirkou, kterým to kličkování v peřejích moc nechutnalo. Po šesti cvaknutích spojených s vyčerpávajícím vyléváním lodi si je nakonec rozhodli Martin s Katkou.

Úspěšně jsme také sklouzli kamenitý jezík Dubina s navazující hezkou peřejkou a jen celou dobu litovali, že není více vody. To by bylo jinak luxusní poježděníčko, hlavně pak v peřejích u Kyselky, kde jeden ze suchem obnažených kamenů převrátil Věru s Natálkou. Pína vypadal, že jím jde na pomoc, ale jen vypadl ze své lodi při jejím vyprošťování po uvíznutí na kameni. No nebylo to tu úplně jednoduché...

Kemp Na špici v Radošově byl hodně zaplněný. Holt bylo znát, že jsou svátky! Dokonce jsme ani neměli stanu pospolu. V dolní vodácké části kempu tábořili jen Kubíni a Tomáš s Bárrou, zatímco ostatní stanovali v oplocené části pro karavany. Zde jsme si večer udělali sezení, Prcek griloval, popíjeli jsme pivko, později šavle-meče (rum s griotkou), a ve finále zde i Maré s Honzou a také Jarča zahráli na kytary a banjo.

Příjemně bylo i v bufetu u řeky, kde na kytary, a dokonce i na klávesy, hrála jiná vodácká parta ...

Středa 7. července 2016 (Radošov /Na Špici/ - Vojkovice; 7,8 km): Ráno bylo proměnlivé počasí, slunce se skrývalo pod mraky, později ale začalo nesměle vykukovat zpoza jejich krytu a k večeru již zase bylo krásně. Naše sestava začala pozvolna ztrácet na svém mohutném počtu, když nejprve odjely domů Lída a Markéta, jež později následovali Míla s Emou a Natálkou, Tomáš s Bárrou a Honza s Jarčou.

Navíc na břehu dnes zůstali Patrik s Jirkou, kteří po včerejším potápěčském kurzu potřebovali trochu oschnout, a také Barča a Alena.

Cílem dnešní plavby byly po vodě jen osm kilometrů vzdálené Vojkovice, kam řidiči dopoledne přejeli s auty a postavili zde stany na téměř prázdné louce, což bylo znamení toho, že již byl zase pracovní den.

Na řeku tak vyplula redukovaná flotila deseti kánoí ve složení: Vilda – Věra, Štěpán – Zbyněk, Tereza – Pína, Trymlík – Karel, Maré – Marta, Kája – Gába, Pavel – Pája, Martin – Katka a singlující Helča a Prcek.

Vše kolem bylo hezké, příroda hrála všemi odstíny zelené, obloha zářilo blankytnou modří s bílými mráčky. Zkrátka pastva pro oči.

Již krátce po vyplutí jsme zastavili na oběd v příjemné levobřežní hospodě U lávky v Radošově, kde jsme si v zastřešeném zahradním sezení pochutnali na vývarech, smažácích, hermelínech, bavorské směsi, řízcích a Pája po delším čekání na palačince.

Po obědě jsme přenesli smrt'ácký jez v Radošově a pak pokračovali povětšinou v soulodí mírnými peřejkami Velichova a později Vojkovic. Podobně jako den předtím jsme často leštili svými kánoemi kameny v řečišti. Kája tak byl nucen napomínal Pavla: „Táto, nech ten kámen a pij.“ To, protože Pavel svážel plastovku Patrika a Jirky a nějak si po předchozím slalomování ve Žlababě nemohl zvyknout na to, že kameny se dají i přejíždět napřímo.

Trasa byla krátká, a tak jsme brzy dopluli do Vojkovic, kde jsme vrátili ve sběrném místě v kempu do klece tři kánoe z půjčovny a později po převlečení se rozloučili s Pínou a Terezou, Gábou, Zbyňou a Barčou, Karlem a Jirkou, kteří zamířili domů.

Ostatní se večer usadili u stanů a konečně si udělali poctivý ohýnek živený dřívím posbíraným u okolních opuštěných ohnišť a z volné hromady odřezků prken. Docela jsme za něj byli rádi, protože večer se začalo citelně ochlazovat. Štěpán pojídal nasucho čínskou nudlovou polévku, což nás možná inspirovalo k „napsání“ další kapitoly z románu „Konec vodáků v Čechách“, jejímž hlavním motivem bylo to, že jsme si objednali posla s pizzou. Brzy dojel s asi deseti krabicemi a my si po zaplacení sakra pochutnali! Brutus! Povídali jsme si, nosili si pívka z bufetu, Pavel a Maré hráli na kytary a jako každý večer bylo dobře...

Čtvrtek 8. července 2016 (Vojkovice - Perštejn /U Včelky/; 12,0 km): Probudili jsme se do posledního dne naší vodácké dovolené na Ohři. Ráno nás opět vítal proměnlivé počasí, v němž naštěstí výraznou převahu mělo sluníčko, a během dne se nakonec udělalo úplně horko.

Bez jakéhokoliv stresu jsme posnídali, sbalili se a pak řidiči převezli auta do Pernštejna, odkud je nazpět odvezl Prcek svým „busem“. Dnes s Alenou již nepluli na řece, takže jsme se s nimi poté rozloučili. Cestou jsme míjeli ukazatele na různé hrady (Hauštejn, Himlštejn, Pernštejn a snad i Roulingštejn), ale byly asi dobře schovány, protože jsme žádný z nich neviděli ani z aut a později ani z řeky.

Své kánoe na hladinu nakonec položilo jen sedm posádek: Maré – Marta, Kája – Helča, Pavel – Pája, Martin – Katka, Trymlík – Patrik, Vilda – Věra a singlující Štěpán.

Podobně jako ve středu jsme i dnes již po jednom kilometru udělali zastávku na oběd, a to ve mlýně v Jakubově. Nejprve jsme ale skoníkovali domrvenou nesjízdnou šlajsnu zdejšího rekonstruovaného jezu. V hospůdce jsme poslali do pupíků kuřecí „stýky“, řízky, kuřecí směs a Helča utopence. Osvěžili jsme se pivkem, nastartovali kafičkem a pokračovali dál.

Dnešní trasa byla moc hezká. Řeka svižně tekla líbeznou krajinou ozdobenou hrby zalesněných kopců Středního Poohří, neustále jsme slalomovali v mírných peřejkách a jen litovali, že není trochu více vody, protože pak by to mimořádně luxusní svezení. Kameny byly opět nachystány nás vycvakat, ale nakonec jsme to zvládli bez prásknutí, i když nám párkrát daly zabrat. Bezpečně jsme spluli i stupínek ve Stráži.

Protože již byl pěkný horký letní den, udělali jsme i zastávku na koupání, byť se ho nezúčastnili zdaleka všichni...

Plavbu jsme ukončili v Perštejnu na pravém břehu v malém kempu U Včelky, kde jsme vrátili čtyři lodě z půjčovny, naložili svoje kánoe a bagáž, obcerstvili se v bufetu a pak již zamířili domů...